

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμναικό μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—“Όχι, κόρη μου, δεν είν' ανάγκη νά δεινοπαθήσης. Δεν έχω δά καί τίποτε... Μήν αφήνης μόνο του τόν άνδρα σου... Πρέπει νά γυρίσετε μαζί στο σπίτι σας. Σ'ας εύχαριστώ μάλιστα πολύ πούρθε να μου κρατήσετε συντροφιά!

“Α, καλή μου μητέρα! “Αν ήξερες... αν ήξερες τί κακό μου-καυες μέ την άρνησή σου αυτή! “Αλλά πού νά τό καταλάβης! Πού νά μαντέψης τί έσχεδιάζε ο “Ανδρας μου, όπως τόν εί-πες! Πώς νά εισχωρήσης έσύ ή αγαθή κι' ένάρετη, στην άπαι-σία κόλαση της καρδιάς του, στο σατανικό του πνεύμα;...

Κι' όμως, μητέρα, τά λόγια σου ήσαν γιά μένα καταδικαστι-κή απόφασις. “Αν έμεινα μαζί σου τή νύχτα αυτή, δεν θα συνέ-βαινε ό,τι συνέβη. Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Γιατί θαγα στο μετα-ξύ καιρό άρκετό νά σκεφθώ, νά κρίνω τά πράγματα, νά κατα-λάβω...

Μιά όμως κι' έδωσε ή μητέρα μου την άπάντησιν αυτή, δεν μπορούσα πιά νά έπιμείνω. “Ημιον μάλιστα κι' εύχαριστημέ-νη, ικανοποιημένη από τά λόγια και τή συμπεριφορά του “Αρ-τέμη.

Τί καλά πού φερνόταν μαζί μου!...

Χαιρέτησα τή μητέρα μου, τή φίλησα, καληνύχτισα τους δι-κούς μου, κατεβήκαμε κάτω καί μπήκαμε στο αυτοκίνητο.

—Θέλεις νά κάνουμε έναν περίπατο, μου είπε ο “Αρτέμης, πριν γυρίσουμε σπίτι;

“Αρχισε τό άτιμο σχέδιό του.

Δέν το άρνήθηκα.

“Όχι γιατί είχα διάθεσι νά περίπατο. “Αλλά γιά νά μήν τόν δυσανεξίσω.

—Κάμε μας μιά βόλτα, σωφέρ, γύρισε τότε καί είπε στον οδηγό του αυτοκινήτου.

“Ο σωφέρ δέν άπάντησε.

“Έβαλε μπρός τή μηχανή καί ξεκίνησαμε.

Βυθισμένη στις σκέψεις μου στην άρχή, δέν πρόσεξα κατά πού τραβάμε. Τί μ' ενδιέφερε άλλωστε αυτό;

“Έξ άλλου, ή ώρα ήταν, όπως είπα, περασμένη, τό σκοτάδι πυ-κνό καί δέν καλοδιέκρινα έξω από τά τζάμια τί γίνονταν καί πού διευθυνόμαστε...

Σιωπούσαμε καί οι δύο.

“Ο “Αρτέμης είχε γείρει τό κεφάλι του πίσω καί κρατούσε τά μάτια του κλειστά.

Δέν κοιμόταν ώστόσο.

Ούτε καν ένύσταζε.

Τό έκανε αυτό, όπως κατάλα-βα κατόπιν, γιά ν' αποφύγη τήν κουβέντα μαζί μου, γιά ν' απο-φύγη τίς ερωτήσεις μου.

“Ετσι όμως βρήκα καιρό καί σ' ένα στρίψιμο του δρόμου, δι-έκρινα — τή στιγμή πού ένα άλ-λο αυτοκίνητο έρχοταν από τό αντίθετο μέρος—διέκρινα ένώ τό μέρος στο όποιο βρισκόμαστε. Ξαφνίστηκε...

Τό αυτοκίνητο διέσχισε αυτή τή στιγμή έναν άνηφορικό δρό-μο, τρέχοντας όλοταχώς.

Μήπως γελάστηκα ώστόσο;

Γύρισα καί κύτταξα τόν “Αρ-τέμη.

Βρισκόταν στην ίδια στάσι,

μέ τά βλέφαρα πάντα κλειστά. Μά είμαι βέβαιη ότι κάτω άπ' τά κλειστά του βλέφαρα, τά μάτια του μέ παρακολουθούσαν άγρυπνα.

“Έβγαλα μολαταύτα τό μαντήλι μου, σκούπισα τό τζάμι του αυτοκινήτου καί κύτταξα έξω.

Ναί, λοιπόν. Βρισκόμαστε στην έξοχή. Μέσα στην έρημιά καί στο σκοτάδι...

Είχε γίνει αυτό κατά λάθος;

Τραβούσε ο σωφέρ όπωρ ήθελε, μιά καί είχε τήν έντολή νά μάς κáη έναν περίπατο.

“Επρετε νά τό μάθο.

Καί χωρίς νά διστάσω πλέον, ρώτησα τόν οδηγό του αυτο-κινήτου:

—Πού μάς πηγαίνεις, παιδί μου;

“Εκείνος προσποιήθηκε πώς δέν άκουσε. Δυνατώτερα τότε του έκαμα τήν ίδια ερώτησι.

—Στήν τύχη πηγαίνω, κυρία, μου άπάντησε. Δέν μου είπατε νά σας κάμω μιά βόλτα;

“Ο “Αρτέμης καμινώντας τόν κοιμισμένο.

Δέν έχασα καιρό τότε. Καί μέ φωνή έντονη καί προσακτι-κή, είπα στο σωφέρ:

—Γύρισε άμέσως πίσω, σέ παρακαλώ!

Τή στιγμή αυτή, ο “Αρτέμης τινάχτηκε σάν νά ξυπνούσε δι-θεν άδότομα.

Κύτταξε γύρω του, ξαφνιασμένος τάχα, χαμογέλασε κατόπιν καί είπε:

—Πού βρισκόμαστε;

Τό αυτοκίνητο έτρεχε, έτρεχε διαρκώς πρós τό άγνωστο—τό άγνωστο γιά μένα—πρός τή νύχτα, τό σκοτάδι, τήν κατα-στροφή.

—Πού βρισκόμαστε; Ξαναρώτησε αδιάφορα δήθεν ο “Αρτέ-μης.

—Δέν ξέρω, του άπάντησα καταφουρκισμένη. “Ο σωφέρ πηγαίνει όπου του καπίσει. Πές του, σέ παρακαλώ, νά γυ-ρίση πίσω.

“Ο “Αρτέμης προσποιήθηκε πώς δέν άκουσε τήν τελευταία μου φράσι. Γυρίζοντας ώτόσο στον οδηγό του αυτοκιν., ου, το είπε:

—Πού πηγαίνουμε, σωφέρ;

—Μά... πουθενά, κύριε, ά-πάντησε εκείνος. Κάνουμε έναν περίπατο, όπως μου είπες.

—Και πού βρισκόμαστε —ώ-ρα;

—Πλησιάζουμε στο Μαρούσι.

—Στό Μαρούσι; είπε ο “Αρ-τέμης, περίεργα δήθεν.

—Στό Μαρούσι!... φώναξα κι' έγώ παραξενευμένη.

—Μάλιστα, άπάντησε ο σω-φέρ, χωρίς ώστόσο νά σταμα-τήσει, τρέχοντας διαρκώς έμ-πρός.

Γύρισα καί κύτταξα τόν “Αρτέμη.

“Ηταν έντελώς, άπολύτως ήσυχος.

Περιμένα νά διατάξη τό σωφέρ νά γυρίση πίσω.

Μά δέν τό έκαμε.

“Έβγαλε τή σιγαροθήκη του, άναψε ένα σιγάρο

καί εαπλώθηκε καί πάλι στη θέση του άναπαυτικής.

Και τό αυτοκίνητο έτρεχε, έτρεχε διαρκώς.

Σέ λίγο φτάσαμε στο Μαρούσι καί τό περάσαμε

“Είπα στο κρεβάτι, κλαίγοντας γοργά...

καί τὸ ἀφόρασε πίσω μας, προχωρῶντας ἐμπρὸς μὲ ὑλιγιώδη ταχύτητα, σὰν νὰ μᾶς κυνηγοῦσαν.

Ὡς πρὸ ὀλίγου, δὲν εἶχα καμιά ὑποψία. Νόμιζα πὼς ὅλα συνέβαιναν τυχαίως. Τώρα ὅμως ἀρχισὰ νὰ ὑποψιάζομαι, νὰ ὑποψιάζομαι σοβαρά. Ἐπρόκειτο ἀσφαλῶς περὶ πλεκτάνης. Καί χωρίς κανένα διαταγμὸ πειά, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ, γύρισα στὸν Ἀρτέμη καὶ τοῦ εἶπα :

—Ποῦ πηγαίνουμε, σὰς παρακαλῶ ;

—Κουράστηκες ; μὲ ρώτησε αὐτός, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρωτήσῃ μου.

—Ναί. Καί θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ γυρίσεις πίσω.

—Κι' ὅμως, ἀγαπητή μου, εἶνε τόσο εἰς χάριτος ὁ περίπλοκος αὐτός! Εἴσατε κουρασμένη, πολὺ κουρασμένη ;

—Ναί, πολὺ κουρασμένη.

—Τότε... Γιά σταθῆτε... Ἀντὶ νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ χάνουμε ἑστὶ τὴν ὥρα μας, δὲν πηγαίνουμε καλύτερα στὴν ἑπαυλὶ μας ; Δὲν ἀπέχουμε καί πολὺ...

Καί σὰν ν' ἀπαντοῦσε στὸν ἑαυτὸ του, πρόσθεσε :

—Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο.

Τὰ λόγια του μ' ἐφότισαν ἐντελῶς. Κατάλοια πειά καλὰ τὸ σχέδιό του. Μὲ εἶχε ἐξαπατήσει. Μὲ τρεβοῦσε στὴν παγίδα...

Γιὰ μερικά δευτερόλεπτα, ἡ ταραχὴ μου ἦταν ἴση, ὥστε ἔχασα τὰ λόγια μου. Φαντάζομαι ὅτι νῆς στιγμὴς αὐτές, μέσα στὸ σκοτάδι, τὰ μάτια μου θῆ πετοῦσαν στίβες. Ἐπὶ τέλους συγκράτησα τὴν ταραχὴ μου καὶ φώναξα ὀρθόκορφα στὸν Ἀρτέμη :

—Σὰς παρακαλῶ, νὰ γυρίσουμε πίσω ἀμέσως.

Ὁ Ἀρτέμης καμώθηκε πὼς ξαφνιάστηκε.

Καί μὲ γλυκεῖα φωνὴ μοῦ εἶπε :

—Γιατί, ἀγαπητή μου! Τί σοῦ συμβαίνει ; Τί ἐπαθε ἀέσπας, Φλώρα ; Δὲν εἶνε σπῆτι μας κι' αὐτὸ, στὸ ὁποῖο πηγαίνουμε ; Ἀπορῶ, παιδί μου, γιὰ τὰ λόγια σου, γιὰ τὴν ταρραχὴ σου...

Μιλοῦσε, ὁ ἄθλιος, τόσο πεινκτικὰ, μὲ τόση ἀθωότητα, ὥστε γιὰ μὴν σιγῇ λόγιασα. Νόμιζα—τί ἀφέλεια!—πὼς ὅλα αὐτὰ συνέβαιναν τυχαίως, ὅτι δὲν ἦσαν σκόπιμα, δὲν ἦσαν σχεδιασμένα.

Ὁ Ἀρτέμης ἐντελῆθη τὸν στιγμιῶς διαταγμὸ μου καὶ ἐφορῶντις νὰ κερδίῃ καιρὸ καὶ ἔδρασε.

—Θές νὰ γυρίσουμε πίσω; εἶπε ἀδιάφορα καί μὲ καλωσύνη. Νὰ γυρίσουμε, Φλώρα μου. Δὲν θέλω, δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ λυτήσω. Πάντως, ἐπιτρέψτε μου νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἀπορῶ, νὰ τὸ θεῶ, γιὰ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ταραχὴ σου...

Ἦμουν ζαλισμένη, ἀναποφασιστική.

Ἡ σκέψεις ἀπριγοῦρίζαν στὸ μυαλό μου.

Καί τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸ μετὰ-ξύ, ἔτρεχε δαιμονιομένα.

Ἐτάσαμε στὴν Κηφισιά.

Τὴν περῶσαμε...

Τραβοῦσαμε τώρα ἴσια γιὰ τὴν ἑπαυλὶ.

Τὸ κόλπο τοῦ Ἀρτέμη εἶχε πετύχει.

Εἶχε κερδίσει καιρὸ...

Εἶχε κερδίσει ἔδαφος...

Κι' ἐνῶ ἐγὼ ἔδισταξα καὶ προεπαβόσα νὰ συγκεντραθῶ, φτάσαμε στὴν ἑπαυλὶ.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπρὶς στὴν εἴσοδο.

Ἦταν ἀργὰ πειά. Τὴν εἶχα πιάσει. Ὡστόσο, δίστασα νὰ κατέβω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Ἀρτέμης ἔως δὲν βιαζόταν. Μεταχειρίστηκε καί πάλι τὴν φεύτικὴ γλώσσα του.

—Ἐλα, Φλώρα, μὴ εἶπε. Ἐπείτασε... Κουράστηκες, παιδί μου ;

Τὰ λόγια του μὲ κοίμιζαν, μὲ νάκιωναν, μὲ ξεγλοῦσαν.

Κατέβηκα ἀπ' τ' αὐτοκίνητο κι' ὁ Ἀρτέμης πληρώσε τὸ σωφὲρ, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀιέσως. Κατόπιν πλησίασε καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Αὐτὸ πάλι μὲ ξάφνιασε

Σὲ ποιὸν χτυποῖς ; Δὲν ἦταν ἔρημις ἡ ἑπαυλὶς ;

Ἡ κυρὰ Μάρθα βρισκόταν ἀπὸ καιρὸ στὸ σπῆτι τῆς Ἀθήνας.

Ἐνα φῶς ἀνάμει ἀπὸ μένα.

Βήματα ἀκούστηκαν στὴν ἑπαυλὶ.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καί μὴ ἑπηρετρία, τὴν ὁποία πρώτη φορὰ ἔβλεπα, παρουσιάστηκε.

Νόμιζα πὼς νευρεῖομαι.

Τί ἐσημάναν ὅλ' αὐτὰ ;

Τί ζητοῦσε ἡ ὑπηρετρία αὐτὴ στὴν ἑπαυλὶ ;

Ὡστόσο, ἦταν ἀργὰ πειά. Δὲν μποροῦσα νὰ κάμω τίποτε στὴν ἔρημιὰ πού βρισκόμυσε. Καί σὰν ὕπνισμένη, σὰν αὐτόματο, ἐμπῆκα στὴν ἑπαυλὶ.

Ἀνεβήκαμε ἐπάνω καὶ μῆκαμε στὴν τραπεζαρία.

Ὁ Ἀρτέμης πέταξε τὸ πανωφόρι καὶ τὸ καπέλλο του σ' ἑναί καναπέ, ἀνάσανε βαθεῖα κι' ἔτριψε τὰ χέρια του, βαθεῖα εὐχαριστιμένος. Εἶχα καθῆσαι σ' ἑναί κάθισμα, χωρὶς νὰ μιλά.

Ὁ Ἀρτέμης ἤρθε, στάθηκε μπρὸς μου καί μοῦ εἶπε :

—Πεινάς, Φλώρα ;

Πεινοῦσα καί πολὺ μάλιστα.

Μολασπύτα, ἀπάντησα ἀρνητικῶς.

—Ὁχι, εὐχαριστῶ, δὲν πεινῶ, τὸν ἀπάντησα.

Καί τὸ ἔκαμα αὐτὸ, γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγω ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσα. Τὸ ἔκαμα κυρίως γιὰ νὰ μὴ ἀγγίξω τίποτε, γιὰ νὰ μὴν πῶ πρὸ πάντων τίποτε.

Ἐποψιάζομαι καὶ φοβόμουν.

Ὁ Ἀρτέμης θῆκε κάποιο καταχθόνιο σκοπὸ γιὰ νὰ μὲ φέρῃ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Στὴν πονηρίᾳ του συνεπῶς ἔπρεπε ν' ἀντιτάξω πονηρία.

Δὲν πεινάς! μοῦ εἶπε. Κι' ὅμως δὲν ἔχεις βάλει τίποτε στὸ στόμα σου.

—Ἐπῆρα ἑνα τσάι πρὶν φύγωμε γιὰ νὰ πᾶμε στὴ μαμά.

Δὲν θέλεις νὰ πῶ νὰ σοῦ ἐτοιμάσουν κάτι ἐλαφρὸ ;

—Ὁχι, ὄχι, εὐχαριστῶ...

—Λίγο γάλα τουλάχιστον ;

—Σὰς εὐχαριστῶ, δὲν πεινῶ καθόλου.

—Κι' ὅμως, λίγο γάλα μὲ τσάι δὲν θὰ σοῦκανε κακὸ.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ αὐτοῦ, ἦταν πολὺ ὑποπτή.

Μὰ ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ μὴν ὑποκύψω, νὰ μὴ δεχτῶ τίποτε, νὰ μὴν ἀγγίξω τίποτε.

Καί τοῦ ἀπάντησα ὀρθόκορφα :

—Αἰσθάνομαι μάλλον τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῶ.

—Ν' ἀναπαυθῇς ;... Βέβαια... βέβαια, εἶσαι κουρασμένη... Τὸ καταλαβαίνω... Ἀφοῦ ὅμως δὲν θες νὰ ταμπήσης κατὶ, κάθῃς στὸ τραπέζι νὰ μοῦ κρατήσης συντροφιά. Δὲν θὰ σὲ ταλαιπωρήσω καθόλου, μὰ καθόλου. Θὰ ταμπήσω κατὶ καί θὰ σηκοῦθῶ. Θέλεις ;

—Εὐχαριστῶς.

Καθήσαμε στὸ τραπέζι.

Τὸ μυαλό μου δοῦλε.

Παρακολουθεῖσα τὰ πάντα. Τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, τὴς κινήσεως του. Τὸ παραμικρὸ νόημα πού θάκανε στὴν ὑπηρετρία, θὰ τὸ ἀντιλαμβανόμουν.

Εἶχα μιά διαύγεια πνεύματος ἐξαιρετική. Ἀντὶ νὰ τὰ χάσω, ἀντιθέτως ὁ κίνδυνος μ' εἶχε ἐμψυχώσει, μὲ εἶχε ἐντυπώσει.

Ἡ ὑπηρετρία σεροβόρισε ἀμέσως στὸν κύριό της μερικά παιδάκια ψημένα στὴν σχάρα.

Ὁ Ἀρτέμης ἀρχισε νὰ τρώη μὲ κέφι, μ' ὄρεξι.

Ἡ ὑπηρετρία στεκόταν πλάι του.

Τὴν κύτταξα λοζὶ, μὲ κλεφτὰ ματιές.

Δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου ὁ τύπος αὐτός.

Ποῦ τὴν εἶχε βρῆ ὁ Ἀρτέμης ;

Ἀπὸ ποῦ τὴν εἶχε ψαφένει καὶ κουβαλήσει στὴν ἑπαυλὶ ;

Τί συνεννόησις ὑπῆρχε μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ὑποκειμένων ;

Ποῦ μυστικὸ τὰ συνέδεε ;

Ἡ ὑπηρετρία αὐτὴ ἦταν ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων. Μελαχροινὴ, ἀρκετὰ νόστιμη, ἀλλὰ καθόλου συμπαθής.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε κατὶ τὸ πρόστυχο, τὸ χυδαῖο...

Τὰ μαῦρα μάτια της δειχνάμε μεγάλη σκληρότητα.

Ἀρπαζα μερικάς ματιές της, τὴς ὁποῖες μοῦροινε κλεφτὰ κι' αὐτὴ καί ἡ ὁποῖες δὲν ἦσαν καθόλου καθουσιαστικές γιὰ μένα.

Ἡ κόρη αὐτῆς, τὴν ὁποία πρώτη φορὰ ἔβλεπα, φαίνονταν σὰν νὰ μὲ μισοῦσε.

Κι' ὅμως, δὲν τῆς εἶχα κάνει κανένα κακὸ. Θεέ μου!...

Βρισκόμουν λοιπὸν ὁλομόλυνη, μέσα στὴ νύχτα, μέσα στὴν ἔρημιὰ, στὰ νύχια δύο θηρίων, πού ἦθελαν τὸ κακὸ μου, στὰ νύχια δύο κακούργων, τοῦ συζύγου μου καί τῆς ὑποπτης συνεύχου του ;

Ἡ θέσις μου ἦταν τραγική.

(Ἀκολουθεῖ)

—Λεάνδρε, καλὴ μου Λεάνδρε !...